

U godini, kada Specijalni rezervat prirode „Obedska bara“ obeležava 140 godina od kada je, odmah posle Jeloustouna u SAD, proglašena administrativna zaštita, JP „Vojvodinašume“ nastoje da ukažu na potrebu očuvanja ovog prirodnog bogatstva, ali i drugih područja na kojima ovo preduzeće gazduje.

Na svečanoj akademiji povodom jubileja održanoj u kongresnom centru Master Novosadskog sajma, u petak, 17. oktobra, mogla se čuti lepa misao - da JP „Vojvodinašume“ doživljavaju šume kao život. Marta Takač, direktorica JP „Vojvodinašume“ to potvrđuje, i podseća da je priča o Obedskoj bari dokaz kako se ljudi bave šumom, kako se poštuju i trude da dobiju još veći kvalitet, vezano i za šume i za životnu sredinu, i za biljni i za životinjski svet.

-Ovo je respektabilni jubilej i mislim da nas to obavezuje da prostor nad kojim gazdujemo sačuvamo za mlađa pokolenja, za budućnost. To je jedan lep izazov, ali bez svih onih koji su se i danas odazvali našem pozivu (republičkih i pokrajinskih institucija, nevladinih organizacija), to ne bi bilo moguće – istakla je gospođa Takač.

Na Svečanoj akademiji, govorilo se, između ostalog, o „Zaštiti prirode u okviru JP Vojvodinašume“ (Đorđe Šimunovački), „Značaju Ramsarskih područja“ (Tobias Salate), „Istorijatu zaštite Obedske bare“ (Vladimir Dobretić), „Šumama Obedske bare“ (prof. dr Milan Medarević), „Vegetaciji Obedske bare“ (dr Goran Anačkov), „Zaštiti prirode na Obedskoj bari“ (Ivana Vasić), „Pticama Obedske bare“ (dr Slobodan Puzović), „Aktivnostima NVO na Obedskoj bari“ (Bojan Beronja), i „Kulturnoj i istorijskoj baštini Obedske bare“ (Petar Odobašić), tako da je osim iscrpnog materijala koji se odnosio na Obedsku baru, bilo reči o sveukupnom prostoru i bogatstvima kojima gazduje i upravlja JP „Vojvodinašume“, pokazavši koliko je to ozbiljna priča i koliko se o tome relativno malo zna, kao i o delatnostima kojima se bavi ovo preduzeće.

-To je jedna izuzetno odgovorana, ogromna obaveza da sve to sačuvamo i unapredimo, veliki izazov naročito u ovakvom vremenu kada dođete do onog - kako, a to je novac. Mislim da je ovo na neki način i odgovor zašto su „Vojvodinašume“ te koje mogu da se nose sa svim izazovima zaštite na ovom i bilo kom prostoru gde upravljaju zaštićenim prirodnim dobrima u Vojvodini, jer finansijski mogu koliko-toliko da isprate sve one obaveze, koje ovi prostori zahtevaju. Oko 75% ukupnih troškova na tim površinama ostvarujemo iz naše osnovne delatnosti. Malo ko, u današnjem vremenu, i u Vojvodini i u Srbiji, može to da učini, i uz najbolju nameru i volju. Vrlo je bitno da smo mi neko ko je na tržištu, ko profitabilno funkcioniše, radi i zarađuje za sebe. To je jedini model da ispoštujete sve ono što ovi prostori zahtevaju, a to sve morate da zaokružite sa neakvim finansijama, jer na kraju sve dođe do toga, i dođete u situaciju da postoje velike želje, planovi i obaveze, ali ne znate kako to da uradite, jer ne možete finansijski da ispoštujete.

*Priroda je namestila stvari kakao treba, ali čovek je taj koji je narušava. Kada dođe do nekakvih nepogoda, ili kao što je ova godina obilovala velikim kišama, pa čak i poplavama, tek onda vidimo koliko je naša nemarnost doprinela da se dešavaju i te loše stvari. Da li delite to mišljenje?

-Poplave, velike kiše, dešavale su se periodično i ranije. Nije to karakteristika samo ovog našeg vremena. Razvoj je doneo neke dodatne izazove. Dođu vremena kada se mnogo veća pažnja posvećuje određenom prostoru u kojem čovek živi i boravi, a malo o prirodi i okolini. Ali, problemi ne dolaze ni sa jednom strukom, ni sa jednim zanimanjem, nego dolaze od ljudi, od pojedinaca, a onda sama struka ima jednu dodatnu obavezu da sve (ne)učinjeno ispravi, a to opet, zavisi od okruženja, društvenih prilika, od mnogih faktora. Čovek čini i dobra i loša dela, nekada to nije ni sa namerom, ali tih 140 godina nas obavezuje da sve ono što smatramo da u ovom vremenu možemo dovesti u red i da ispravimo, to nam je obaveza.

*Da li ste zadovoljni interesovanjem, osnovnih i srednjih škola, dinamikom dolaska i upoznavanja sa npr. Obedskom barom?

-Mi imamo puno planova u tom pravcu, kao i u smislu iskoraka u turizmu, međutim, ne živimo na prostoru gde je običan građanin naviknut na opušten, porodičan izlet, da sebe doživi u ovakvim predelima. Uglavnom idemo u turističke agencije gde tražimo aranžmane za neke daleke zemlje, a ne poznajemo svoje okruženje. Zato mi je cilj da sva naša zaštićena prirodna dobra budu mogućnost poseta osnovnih i srednjih škola, kao nešto što može da bude izuzetno kvalitetno u smislu jednodnevnih, dvodnevnih izleta, pa čak i škole u prirodi, kada je u pitanju Deliblatska peščara. Cilj nam je da pokušamo da vratimo jednu lepu tradiciju, koja je pre 20-tak i više godina postojala na ovom prostoru, i da deca, prvenstveno iz Vojvodine, upoznaju svoje okruženje, jer kaže se: „upoznaj nešto pa ćeš mnogo bolje ceniti i čuvati“. Veliki je izazov i težak zadatak, preokrenuti ljude, u smislu da svaki vikend kada je lepo vreme iskoriste da na sat vremena vožnje posete jedno prirodno bogatstvo, prirodnu lepotu, gde mogu da voze bicikl, šetaju, ručaju, da se voze čamcem i pecaju, posmatraju ptice, da provedu jedan dan ili vikend sa svojom porodicom, uživajući u prirodi koja im je tako bliska, a u isto vreme i tako daleka.

*Možda ćemo shvatiti šta imamo tek kada stranci u većem broju otkriju lepote ovih područja?

-Zato i nismo želeli da čekamo „okrugli“ jubilej -150 godina, jer mislim da ovaj prostor zaslužuje, ako ne na svakih pet, na svakih deset godina da se o njemu na ovakva način priča, da se predstavi i da ljudi dobiju mogućnosti da im se približi ova priča, da je brže otkriju. Možda ćemo, kada budemo proslavljali 150 godina Obedske bare, moći da pričamo i o nekim dobrim rezultatima koji se tiču turizma koji treba da prati ovaj prostor - rekla je gospođa Marta Takač.

[Više fotografija možete da pogledate o v d e.](#)